

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 000380 10 Кж
Бања Лука, 18.3.2010. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Реџиба Бегвића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Војислава Димитријевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог С. С., због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката Г. Н. из Д., изјављеној против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 000380 09 К од 23.10.2009. године, након одржане сједници вијећа, којој су присуствовали републички тужилац мр Ненад Врањеш, оптужени и његов бранилац, донио је дана 18.3.2010. године

П Р Е С У Д У

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог С. С., те потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 000380 09 К од 23.10.2009. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 000380 09 К од 23.10.2009. године, оглашен је кривим С. С., због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), те осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двје) године. На основу члана 61. КЗ РС, оптуженом је изречена мјера безбједности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 1 (једне) године, рачунајући од дана правоснажности пресуде. На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП), оптужени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка, чија ће висина бити одређена посебним рјешењем, те паушала у износу од 150,00 КМ.

Против наведене пресуде жаблу је, благовремено, изјавио бранилац оптуженог, адвокат Г. Н. из Д., због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона, одлуке о мјери безбједности и одлуке о трошковима кривичног поступка, са

приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптужени огласи кривим за кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 2. КЗ РС, или да се та пресуда укине и одреди одржавање претреса пред овим судом. Жалба предлаже и одбијање приједлога за изрицање мјере безбједности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије, те да се оптужени ослободи плаћања трошкова кривичног поступка.

Одговор на жалбу није поднесен.

У сједници другостепеног вијећа Врховног суда Републике Српске, бранилац оптуженог је изложио жалбу, остајући код разлога и приједлога садржаних у њеном образложењу, које је оптужени подржао. Републички тужилац је предложио да се жалба браниоца оптуженог одбије, као неоснована.

Испитујући побијану пресуду у оном дијелу који се побија жалбом, у смислу одредбе члана 320. ЗКП – Пречишћен текст, одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Неразумљивост изреке побијане пресуде жалба налази у њеној противрјечности са материјалним доказима, и то налазом вјештака оптужбе др. В. К., неуропсихијатра, који се изјаснио о степену алкохолисаности оптуженог, и у вези са тим, његове способности за безбједно управљање моторним возилом, те садржајем исказа оптуженог и свједока Ж. В. и Д. К., а који су сједочили о околностима предметне саобраћајне незгоде. На овим приговорима жалба заступа тврдњу о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка ј) ЗКП- Пречишћен текст.

Изнесени приговори нису основани обзиром на законом прописане облике тих повреда, садржане у цитираној законској одредби, па их је овај суд испитао у оквиру жалбеног основа погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер се у суштини тим приговорима оспорава правилност оцјене доказа и на њима изведен закључак побијане пресуде о узроку предметне саобраћајне незгоде, па слиједом тога и закључак о виности, као психичком односу оптуженог према дјелу.

Жалба не оспорава чињенична утврђења и закључак побијане пресуде да је оптужени скривио предметну саобраћајну незгоду, да је критичног дана управљао путничким моторним возилом са концентрацијом алкохола у крви од 2,19 промила, крећући се локалним путем из правца О. према М., општина Д.1, да је возилом прешао на лијеву коловозну траку намјењену за кретање возила из супротног смјера, те предњим дијелом возила, на лијевој банкини, ударио у пјешака Г. П., па је услед задобијених повреда, за живот важних можданих центара и поремећаја дисања, наступила њена смрт.

Међутим, оспоравајући правилност оцјене доказа и закључак побијане пресуде у погледу узрока предметне саобраћајне незгоде, жалба тврди да је непрописна вожња од стране оптуженог критичне прилике, и прелазак возилом на

лијеву коловозну траку, резултат његове недовољне образивости у вожњи, у ситуацији када је непосредно прије незгоде намјештао радио апарат, а не последица алкохолисаности на његову способност да безбједно управља моторним возилом. На овим аргументима жалба заступа тврдњу о нехатном поступању оптуженог у извршењу кривичног дјела, па тиме приговора и правилној примјени Кривичног закона, оспоравајући правну квалификацију дјела, за које је оптужени побијаном пресудом оглашен кривим. Тврди да је оптужени починио кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 2. КЗ РС.

Изнесеним приговорима жалбе браниоца оптуженог није доведена у сумњу правилност чињеничних утврђења и закључак побијане пресуде у погледу кршења саобраћајних прописа од стране оптуженог критичне прилике, којима је проузрокована предметна саобраћајна незгода, а које су од значаја за правну оцјену дјела и степен кривичне одговорности оптуженог, нити ваљаност датих разлога у образложењу те пресуде у погледу ових одлучних чињеница.

Наиме, према утврђењу те пресуде, које жалба не оспорава, заснованом на налазу и мишљењу судског вјештака саобраћајне струке С. С.1, који је дат на основу саобраћајно-техничке анализе пронађених трагова саобраћајне незгоде, прибављених приликом увиђаја, оптужени је возилом прешао на лијеву коловозну траку, те на лијевој банкини, предњим дијелом возила ударио у пјешака Г. П., код које је, усљед задобијених повреда наступила смрт дана 22.11.2008. године. Према том налазу и мишљењу, оптужени је, у условима добре видљивости и прегледности, на сухом, чистом и без оштећења коловоза, возилом на првој половини благе кривине у десно, без промјене правца кретања и без заносења, прешао на лијеву страну, лијеву банкину и путни јарак, гдје долази до контакта са пјешаком, а у владајућим саобраћајно-техничким условима, са брзином којом се кретао од 62,5 км/ч, возач просјечних способности би лако могао контролисати кретање возла, па узрок слијетања возила са коловоза би могао бити субјективни фактор.

Надаље, према утврђењу побијане пресуде, које жалба не оспорава, оптужени је критичне прилике управљао моторним возилом са концентрацијом алкохола у крви од 2,19 промила. Оваква вриједност алкохемије, према налазу вјештака др. В. К., узрокује поремећај психофизичких функција, интензивно ослабљење чула слуха и вида, те поремећај координација покрета, усљед чега безбједно управљање моторним возилом очигледно није могуће. Овај вјештак је на главном претресу пред првостепеним судом, у условима непосредности и контрадикторности, дајући јасне и образложене одговоре, појаснио да за одређивање степена алкохолисаности код концентрације од 2,19 промила, која је неспорно утврђена код оптуженог, према старој класификацији форензичке психијатрије (коју је примјенила вјештак у КТЦ Б. Л., др. В. Б.) и новој (коју је он примјенио при изради налаза), нема разлике, због високе алкохемије, која у конкретном случају износи преко 2,00 промила. Слиједом тога, без значаја су аргументи жалбе којима се указује на онај дио у закључку налаза вјештака др. К.,

који ову алкохолисаност одређује као средње, које иде ка тешком степену пијанства (главни претрес, 12.10.2009. године), у односу на закључак из налаза вјештака КТЦ Б. Л., др. Б., која је одређује као степен тешког пијанства, јер коначно, одговор на кључно питање у којој мјери и у ком облику се та алкохолисаност, критичне припике, одразила на кршење саобраћајних прописа од стране оптуженог, даје суд, на темељу оцјене свих расположивих доказа о саобраћајно-техничким условима настанка предметне саобраћајне незгоде. Тако је поступио и првостепени суд, изводећи правилан закључак да је предметна саобраћајна незгода узрокована кршењем оба саобраћајна прописа, и то члана 174. Закона о основама безбједности саобраћаја на путевима у БиХ (који забрањује возњу под дејством алкохола) и члана 39. став 1. (који прописује обавезу кретања возилом десном страном коловоза), те да је губитак контроле над возилом, у кривини коју би лако могао савладати возач просјечних способности, и прелазак возилом на лијеву коловозну траку (и лијеву банкину гдје долази до контакта са пјешаком), узрокован стањем алкохолисаности оптуженог, обзиром да такво стање, према прихваћеном налазу вјештака неуропсихијатра, доводи до изразитих психофизичких поремећаја, услед којих безбједно управљање возилом није могуће.

За овакав закључак побијана пресуда је дала јасне и ваљано образложене разлоге, које овај суд у цјелости прихвата и чија правилност се приговорима жалбе не може оспорити, па су без основа аргументи жалбе којима се негира узрочна повезаност у кршењу ова два саобраћајна прописа у предметној саобраћајној незгоди, и тиме настоји одговорност оптуженог за основно дјело угрожавања јавног саобраћаја, уградити у сферу његовог нехатног поступања.

Дакле, и у погледу облика виности побијана пресуда је дала ваљано образложење, јасно дефинишући психички однос оптуженог према основном дијелу, одређујући га као евентуални умишљај, јер је оптужени био свјестан да таквом непрописаном возњом може угрожити јавни саобраћај и довести у опасност живот људи, па када, и поред тога, управља моторним возилом у јавном саобраћају, он пристаје на наступање посљедице, те психички однос према тежој посљедици, одређујући га као свјесни нехат, јер је оптужени олако држао да до такве, теже посљедице, у облику смрти пјешака, неће доћи.

Све наведено указује да је првостепени суд, на основу потпуних и правилних чињеничних утврђења, радње оптуженог, за које је побијаном пресудом оглашен кривим, правилно квалификовао као кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС, па приговори жалбе, којима се оспорава правна оцјена дјела, и тиме правилна примјена Кривичног закона, нису основани.

Овај суд је испитао побијану пресуду и у погледу одлуке о казни, у смислу одредбе члана 322. ЗКП (проширено дејство жалбе). У оквиру општих правила о одмјеравању казне, прописаних одредбом члана 37. став 1. КЗ РС, првостепени суд је правилно утврдио све околности олакшавајућег и отежавајућег карактера, које су од значаја за одлуку о казни и дао им одговарајући значај. Цијенећи законом

прописану казну, за кривично дјело за које је оптужени побијаном пресудом оглашен кривим (казна затвора од 2 – 12 година), овај суд налази да је казна затвора изречена првостепеном пресудом, у трајању од 2 (двije) године, правилно одмјерена, да је сразмјерна тежини почињеног дјела и степеном кривичне одговорности оптуженог и да одговара принципима индивидуализације казне, те да ће се истом остварити сврха кажњавања, прописана одредбом члана 28. КЗ РС, у њеном специјалном и генералном облику.

Одлуку о изреченој мјери безбједности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 1 (једне) године од дана правоснажности пресуде, правилно је првостепени суд донио на основу члана 61. КЗ РС, цијенећи да је иста потребна и да је у сразмјери са опасношћу која произилази из околности под којима је дјело извршено, а које се односе на степен кршења саобраћајних прописа и проузроковану последицу.

Оспоравајући побијану пресуду у дијелу одлуке о трошковима кривичног поступка, жалба тврди да је оптужени, иако запослен, у обавези да издржава незапослену супругу и дјецу, те болесну мајку, ради чега предлаже да се ослободи обавезе плаћања ових трошкова. Међутим, како на главном претресу пред првостепеним судом и у жалбеном поступку, одбрана није пружила доказе који потврђују да би плаћањем трошкова кривичног поступка било доведено у питање издржавање оптуженог или лица које је дужан издржавати, а што одредба члана 99. став 4. ЗКП- Пречишћен текст, прописује као могућност ослобађања ове обавезе, која произилази из одредбе члана 99. став 1. истог Закона, то изнесени приједлог жалбе браниоца оптуженог и у овом дијелу, није основан.

Цјенећи наведено, овај суд налази да жалба браниоца није основана, па је примјеном члана 327. ЗКП- Пречишћен текст, одлучено као у изреци ове пресуде.

Записничар

Предсједник вијећа

Софија Рибич

Реџиб Бегић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић